

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **S. A.**, zast. JUDr. Jitkou Šmídovou, advokátkou, se sídlem v Praze 3, Koněvova 150, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2005, č. j. 24 Az 67/2004 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyně stěžovatele JUDr. Jitky Šmídové, advokátky, **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 27. 1. 2004, č. j. OAM-6649/VL-07-12-2003. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2, a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a současně bylo vysloveno, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě proti uvedenému rozhodnutí žalovaného stěžovatel v obecné rovině namítal porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a dále § 12 a § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, odkazoval na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V následném rozsudku dospěl Krajský soud v Ostravě, obdobně jako žalovaný správní orgán k závěru, že stěžovatel v řízení o azylu neuváděl důvody upravené § 12 zákona o azylu, tj. netvrdil, že by v zemi původu byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stejně tak Krajský soud v Ostravě neshledal porušení označených ustanovení správního řádu, či překážku vycestování. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel obecně formulovanou kasační stížnost, ve které obdobně jako v žalobě toliko obecně uváděl, že v řízení došlo k porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu, k čemuž doplnil, že na Ukrajině mu bylo vyhrožováno za jeho kritiku při volbách do obecních zastupitelstev konaných v roce 2002. Stejně tak doplnil, že jeho problémy jsou jen zdánlivě soukromého charakteru, a jsou obrazem poměrů na Ukrajině. V kasační stížnosti rovněž odkázal na čl. 43 a čl. 53 Příručky o postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, jejichž naplnění u své osoby spatřuje. Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Stejně tak požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o ustanovení právního zástupce a tlumočnicka.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 7. 2005, č. j. 24 Az 67/2004 – 38, byla stěžovateli ustanovena zástupkyně - JUDr. Jitka Šmídová, advokátka, se sídlem v Praze 3, Koněvova 150.

Žalovaný podal na výzvu soudu ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas se závěry soudu, odkázal na správní spis. K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledal důvody a navrhl zamítnutí kasační stížnosti, resp. odmítnutí z důvodu absence povinného zastoupení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti

o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Napadené rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud přezkoumával v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud rovněž s ohledem na svou ustálenou rozhodovací praxi konstatuje, že podstatou a smyslem azylového řízení je udělit azyl toliko za pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, resp. z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů. Azylové zákonodárství České republiky přitom, a to v kontextu právních úprav azylu v jiných srovnatelných demokratických evropských zemích, vnímá právo na azyl jako právo na nezbytnou ochranu před výše uvedeným, což však v souzené věci nenastalo.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu, ze dne 24. 12. 2003, zejména uvedl, že Ukrajinu opustil z důvodu vyhrožování zbitím ze strany neznámých osob; šířil informace o nekalém průběhu voleb, vylepoval plakáty proti K. (bývalý prezident Ukrajiny - pozn. Nejvyššího správního soudu). Obdobné skutečnosti vyplynuly i z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 15. 1. 2003 s tím, že stěžovatel uváděl výhrůžky zabití. Z protokolu přitom však rovněž vyplynulo, že s uváděnými problémy se stěžovatel na žádné orgány v zemi původu neobrátil a danou situaci řešil tím, že odcestoval ze země. Stejně tak z obsahu protokolu vyplynulo, že v České republice stěžovatel pobýval nelegálně, a chce si zde zlegalizovat pobyt. Na závěr protokolu pak stěžovatel svým podpisem stvrdil, že byl seznámen s obsahem protokolu, (vedeného za přítomnosti tlumočnicka), souhlasí s ním a nežadá doplnění ani změny.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud a jejich závěr o nedůvodnosti stěžovatelovy žádosti o udělení azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu. Stěžovatelem uváděné důvody by mohly za určitých okolností vést k udělení azylu. To by však přicházelo v úvahu zejména tehdy, pokud by se stěžovatel se svými problémy obrátil na příslušné orgány v zemi původu a ty by mu odmítly, nebo nebyly schopny poskytnout ochranu. Tak tomu však v posuzované věci nebylo. Mimo to je třeba uvést, že stěžovatel o azyl požádal až po delším nelegálním pobytu na území České republiky a také proto Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil v uváděných námitkách. Vyhrožování zabitím je natolik závažný důvod, že by stěžovatel vyhledal ochranu u českých orgánů okamžitě po příjezdu na její území. To že tak stěžovatel neučinil snižuje věrohodnost tohoto jeho tvrzení. Pro podporu svých závěrů odkazuje Nejvyšší správní soud i na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, ve kterém bylo uvedeno: *Žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami (s tzv. mafii) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*

Stěžovatelem uváděné problémy tak nelze ani podle Nejvyšší správní soudu podřadit pod důvody vymezené zákonem o azylu. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy a údajů uváděných stěžovatelem. Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil námitkám stran porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu. Rovněž tak z výše rozvedených důvodů nedošlo ani k porušení tvrzených článků označené Příručky o postavení uprchlíků. Nejvyšší správní soud přitom odkazuje na závěry žalovaného správního orgánu, resp. soudu, se kterými se plně ztotožňuje.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

K žádosti stěžovatele o ustanovení tlumočnicka pro řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že za situace, kdy mu byl ustanoven právní zástupce, a současně za situace, kdy stěžovatel podal žalobu i kasační stížnost v českém jazyce a o kasační stížnosti bylo rozhodováno bez jednání, nebylo třeba tlumočnicka ustanovovat.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele, JUDr. Jitka Šmídová, byla ustanovena soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označené zástupkyni za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 1075 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby (á 1000 Kč - § 11 odst. 1 b/ ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ cit. vyhlášky) a jednoho režijního paušálu (á 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu